

— Дай мене, Яхова, каквото ми се пада !
На върния си рабъ дай малката награда —
дай агалъка менъ . . . Меракъ ми е това . . .
и съ малкото съмъ азъ доволенъ, Яхова.

Най-после . . . се задава и българинътъ.
На него авторътъ е отдѣлилъ най-много мѣсто,
за да го най-много осмѣе:

А ето низъ баиря
и българина се задава най-подиря,
нехайно замоталъ единъ презъ други кракъ,
надъ вежди рунтави нахлупилъ сивъ калпакъ.
Дохожда, спира се и все се пакъ втелесва
и гузно по тилътъ съ два прѣста се почесва:
— Дойдохъ ти, Господи, да ме дарувашъ даръ —
дари ми агалъкъ . . . да бжда господаръ . . .

Такъвъ, какъвто се явява тукъ, българинътъ е въплотена нерадивостъ: той идва най-насле, небреженъ, неловкъ, гузенъ. Нѣщо робско има въ вида му и цѣлото му държане.

Разбира се, характеристиката на четиритѣ народа, както е дадена въ стихотворението, се отнася повече до миналото — за онова време, когато турцитѣ господаруваха, а българитѣ роробуваха (въ „Късметъ“ се явяватъ покрай българина само турчинъ, грѣкъ и евреинъ — съ тѣхъ само е билъ свързанъ въ миналото българинътъ). Тя важи въ голѣма степенъ, обаче, и за нашето време. Да си спомнимъ само за ролята, която изигра презъ последнитѣ войни напр. Гърция. Сжщото важи и за евреина — съ неговия спекулативенъ търговски духъ, пѣкъ и за българина съ проявенитѣ отъ него несъобразителностъ и нерадивостъ, когато трѣбваше да се решаватъ най-важнитѣ въпроси, засѣгащи сждбата му: Тази отрицателна народностна чер-